



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Frequentes occurrunt veterum Pontificum legationes ad Imperatores; quas commemorare inutiles fuerit. Earum initium arcessi potest à legatione quam Leo I. imposuit Iuliano Episcopo Coënsi in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

effectus, indicto à Principe universali Concilio, quod Mediolani in palatio præsente Imperatore habitum anno C C C L V. luctuosissima clade Ecclesiam vastavit, plerisque Occidentalium Episcoporum, qui trecenti & amplius aderant, ad damnationem Athanasij per vim coactis. In Legatos Romanos illisque adjunctum Eusebium Vercellensem, qui subscribere recusarunt, exilium decretum est edicto Principis, quo relegati sunt in Orientem.

III. Tandem post obitum Constantij, Athanasius ab exilio redux, turbatas Orientales Ecclesias componere moliens anno trecentesimo sexagesimo secundo, usus est opera Eusebij Vercellensis & Luciferi Calaritanij, qui Exlegatorum dignitate ornati, factis suis quanta esset apostolicae sedis auctoritas in Oriente docuerunt. Etenim Lucifer ex consilio Eusebij collegæ sui Antiochiam se contulit, ut statum illius Ecclesiae schismate laborantis ordinaret. Pars enim Paulino Presbytero adhærebat, pars verò altera Meletij Episcopi, quamvis exulis, communionem sequebatur. Itaque Lucifer Antiochenis Paulinum Episcopum ordinavit. Quod in aliena Diœcesi agere non potuisset, nisi pristina legationis auctoritate, quam ratione muneris sui reddita deposuisse nondum omnino videbatur. Certum quidem est id à Lucifero minùs prudenter actum, quod schisma potiùs in illa Ecclesia propagavit quàm extinxit, Meletio ab exilio statim reverso plebrosque fidelium ad communionem suam trahente. Sed Ægyptij & Occidentales Paulino tantùm communicabant.

IV. Eusebius quoque Vercellensis antiqua Legati auctoritate usus est in synodo Alexandrina; quam unà cum Athanasio coëgit, ut observavit Socrates. Ceterùm ad illius auctoritatis consortium adscitus non fuisset ab Alexandrino Patriarcha, nisi præter episcopatus Vercellensis dignitatem, adjunctam habuisset Exlegati auctoritatem. Plena enim & integra legatione non utebatur, cum secundum tantùm in synodo locum obtineret, ut patet ex epistola synodali.

V. Nolo lectoris otio abuti in congerendis legationibus quas diversis temporibus ad Imperatores Romanos antiqui Pontifices destinarunt, quæ frequenter occurrunt inter legendum. Earum tantùm mentionem faciam quæ longiores moras in comitatu traxerunt, quæque non alicui negotio specialiter adstrictæ, ad quascunque causarum emergentium figuras porrigebantur, id est, quæ non extraordinaria potestate, sed ordinaria potiùs & assidua sollicitudine niterentur. Harum legationum initium deduci

potest è mandatis quæ vigilantissimus Pontifex Leo I. dedit olim Iuliano Coënsi Episcopo, post celebratum Chalcedonense Concilium. Etenim statim à soluta synodo, hæretici per insidias veræ fidei officere moliebantur, connivente Anatolio Constantinopolitano. Quare Iuliano Episcopo Coënsis Ecclesiae, quæ in Cycladibus insulis sita erat, hanc specialiter curam Leo commendavit, ut prospiceret solerter ne hæresis Nestoriana vel Eutychiana convalesceret, quæ suggerenda Principibus forent, vice Pontificis insinueret; de rebus ambiguis Pontificem consuleret, eumque de statu Ecclesiarum Orientis creberrimis relationibus admoneret. *Studeat ergo dilectio tua piam & necessariam curam sollicitudini apostolicæ sedis impendere, quæ tibi apud se nutritio catholicam contra Nestorianos & Eutychianos hæreticos actionem maserno jure commendat; ut divino fultus auxilio, speculari de Constantinopolitane urbis opportunitate non desinas, ut prædictorum dogmatum impiam nunquam turbo consurgat. Et quia tanta est gloriosorum Principum clementia ut confidenter eis possis quæ sunt insinuanda suggerere, pietate ipsorum ad utilitatem Ecclesie universalis utaris. Sed observandum est, eo temperamento adhibito delegatam Iuliano fuisse vicem apostolicæ sedis, ut nullam causæ cognitionem susciperet, quæ relicta est Episcopis provinciarum. Hic est enim sensus horum Leonis verborum: *Consulente autem dilectione tua de his in quibus putaveris ambigendum, non deeris relationibus, quis meæ responsionis instructio; ut sequestrata eorum actione causæ, (fortasse legendum, sequestrata actione causarum) quæ in quibuscunque Ecclesiis Præsulum suorum debent cognitione firmari, hac speciali cura vice mea functus utaris, ne hæresis Nestoriana vel Eutychiana in aliqua parte revirescat: quia in Episcopo Constantinopolitano catholicus vigor non est.**

VI. Itaque extraordinaria quædam sollicitudo, specialis cura, & actio catholica adversus hæreses erga Principes Iuliano demandata est, non autem iurisdicctio aliqua, vel causæ cognitio, seu actio judicialis. Cum autem & mora trahenda illi esset in comitatu, & sermones conferendi cum Principe, necesse quoque erat ut Principis consensus accederet. Quare Marcianum Augustum ea de re literis suis Leo certiorum fecit. *Nam, inquit, & de fidei ejus (Iuliani) sinceritate confidens, vicem ipsi meam contra temporis nostri hæreticos delegavi, atque propter Ecclesiarum pacisque custodiam, ut à comitatu vestro non abisset exegi; cujus suggestiones pro concordia catholica unitatis, tanquam meas audire dignemini, placentes Deo, qui vobis præter regiam coronam, etiam sacerdotalem conferat palmam. Hujus*

Socrat. lib. 3. c. 4.
Theodor. lib. 3.
c. 4.

Leo I. ad
Iulianum.

Leo I. ad
Marcianum.